

Overweging 27-11-2016, 1^e Advent

n.a.v. Jes. 2,1-5 en Mt.24,37-44

Welkom

op deze eerste zondag van de Advent, de tijd van verwachting. Wij zijn weer bijeen gekomen in de verwachting steun te vinden bij elkaar als wij deelnemen aan de Eucharistische tafel, en onderwezen worden in wat Christus ons voor wil houden.

Wij overwegen wat wij noemen het Woord van God, en hopen dat het licht werpt op ons leven.

In de Advent koesteren wij de hoop op de komst van Jezus, wij bereiden ons erop voor.

Maar wat is dat eigenlijk, "verwachting", en wat hebben wij te verwachten van die "komst"?

Het is goed ons daar wat op te bezinnen in de overweging.

Ik wens u allen een vruchtbare viering.

Overweging.

Verwachting heeft veel te maken met verlangen. Ze gaan beide over toekomst, over dingen die er nog niet zijn. Je verlangt naar warmte als je het koud hebt, naar gezelschap of bezigheid als je je eenzaamheid voelt. Naar rust als je je rusteloos voelt. Maar je hebt niet de garantie dat die dan ook komen. Dat is anders als je op reis gaat: je verwacht dat de trein op een bepaald tijdstip komt, want er is een spoorboekje, en je hebt er ervaring mee. Dat is meer dan verlangen.

Misschien nog een duidelijker voorbeeld: ouders verlangen naar een kind. En het komt helaas voor dat het niet lukt. Soms nemen ze hun toevlucht tot bijzondere middelen, zoals in vitro fertilisatie. Maar of er "verwachting" komt is niet gegarandeerd. Het is zelfs bekend dat een sterk verlangen het kan verhinderen. Dat blijkt uit het feit dat de vrouw onverwacht in verwachting raakt als ze het na 6, 7 jaar opgeven, omdat het "toch niets wordt", of omdat ze een kind adopteren. Het te gespannen verlangen verhindert kennelijk de ontvankelijkheid. Belangrijke dingen kun je zelf niet maken, die moet je ontvangen. Wat mensen moeten doen om een kind te krijgen staat totaal niet in verhouding met wat er dan : de komst van een nieuw menskind

Hieruit leren we drie kenmerken van "verwachting":

- het gaat over iets belangrijks voor het leven dat er nog niet is en
- waar je geen macht over hebt, waar je je voor open moet stellen
- terwijl er een grond is te verwachten dat het zal gebeuren.

Welnu, wij verwachten dat Jezus, de Zoon van God, met Kerstmis onder ons komt.

Jezus is voor ons uiterst belangrijk, want Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven.

Hij wordt ons geschonken door de Vader, die Hem gezonden heeft. Hij heeft ook een onvoorstelbare innige verbondenheid met de Vader, die de bron is van alle leven.

En ons geloof in zijn woord is de grond van onze verwachting. Hij zelf doet in de evangeliën voortdurend een beroep op ons geloof in zijn tegenwoordigheid, in zijn komen naar ons toe.

"Waar er twee of meer in mijn Naam bijeen zijn ben ik in hun midden." "Ik ben met jullie tot het einde der tijden." "Het Rijk Gods is midden onder U." En Hij is in levende gestalte zelf het Rijk Gods.

Beide lezingen roepen ons op daarop te vertrouwen. Jesaja verkondigt het met stelligheid:

"Op het einde der dagen zal de berg waarop de tempel van de Heer staat, oprijzen boven

alle heuvels. Alle volken zullen erheen stromen...” En Jezus in het evangelie: “..gij weet niet op welke dag uw Heer komt...” Dus hij komt.

Hij komt eigenlijk steeds naar ons toe, iedere dag, om ons de weg te wijzen, om ons zijn Geest te schenken, om ons te sterken. Dat kunnen wij merken, b.v. als wij in staat blijken zware tegenslagen te overwinnen. Het verlies van een geliefde te overleven, ofschoon dat een gat slaat in ons bestaan. Met elkaar in verbondenheid zijn wij daartoe in staat, een verbondenheid die Hij tussen ons tot stand brengt. Want wij zijn zijn volk, zijn gemeenschap, zijn Lichaam.

De Advent brengt ons er ieder jaar weer toe dit besef in te scherpen. Zodat wij in de Kerstdagen intensiever beleven waar het feest echt over gaat.

Nijmegen, 27-11-2016

pastor Jan Zuiker, assumptionist.